

IV

Thi nhân và người đẹp

— VẤN BÌNH ơi !

Vấn Bình ngửa mặt nhìn lên cây lim to lớn. Một bong người mảnh khảnh mặc đồ đen từ trên cành nhảy xuống, nhẹ như lá rụng. Vấn Bình ôm chầm lấy. Nhưng không phải để hạ độc thủ, mà là để hôn. Người gọi tên chàng là một cô gái xinh đẹp và kêu gọi. Nàng rúc đầu vào ngực chàng, dường như sợ khí lạnh của núi rừng về sáng. Vấn Bình vuốt ve làn tóc lòa xòa, giọng âu yếm :

— Hoàng Hoa sợ phải không ?

Hoàng Hoa — phải, nang là Hoàng Hoa —
giương cặp mắt ngờ ngác :

— Tại sao anh biết em sợ ?

Vấn Bình nhún vai :

— Hừ, anh còn biết kẻ giết Bằng Chinh và Nguyễn Trường nữa kia.

Hoàng Hoa diu chàng ngồi xuống phiến đá bên

giòng suối. Nàng nắm tay chàng :

— Em định nhìn làm anh ngạc nhiên ngờ đâu anh đã đoán thấy trước. Anh gỏi thật. Tháo nào chuyện này ông Hoàng cử anh vào R, với em.

Vấn Bình nhìn thẳng vào mắt nàng :

— *Diêm tôi gāv một phần ba.*

Hoàng Hoa cười ròn :

— *Phần vào Đà Lạt, phần ra Quảng Bình.*

Rồi nàng vỗ đùi chàng :

— Anh nói mặt khầu vì không tin em chứ gì ?

Xong công tác này, anh sẽ biết tay em.

Vấn Bình thở dài :

— Em đã biết tên thật của anh, chắc em không lạ gì anh là người đàn ông chưa hề biết sợ. Tuy vậy, lần này anh xin thú thật là rất sợ. Anh đội lốt Tùng Liêm nhưng không biết Tùng Liêm sẽ phải làm gì, và nguy nhất là anh không giống hẳn chút nào. Kết quả là vừa đến biên giới anh chạm trán Bằng Chinh và đại tá Trương và suýt nữa bị lột mặt nạ.

— Anh đừng ngại. Em luôn luôn ở cạnh anh. Nếu em không làm thì trừ Bằng Chinh và đại tá Trương không còn ai quen đại tá Tùng Liêm.

Vấn Bình mân mê làn da tay mảnh mai của nàng. Chàng hôn tay nàng, giọng khen ngợi :

— Không ngờ bàn tay thon thon này lại hạ nổi một kẻ võ nghệ siêu quần như Bằng Chinh.

— Chẳng qua em gặp hên Em quen hầu đã

lâu Hân giỏi võ nhưng lại mắc bệnh nhậu nhẹt bữa bãi, và khi chênh choảng hơi men thì yếu như sen. Em mời hầu uống rượu say rồi hạ sát ngon lành.

— Còn Nguyễn Trường ?

— Hân tưởng ve vãn được em nên tình nguyện đi theo để giúp sức. Em than thở là bị Bằng Chính cưỡng bức để khích bác hân và hân đã mắc mưu em.

— Hừ, em là người tối nguy hiểm. Một ngày kia, em sẽ làm anh ghen ngược và anh sẽ chết về em.

— Thôi, anh đừng giả vờ. Trong đời, anh chưa hề yêu ai nên không thể có chuyện ghen ngược hoặc ghen xuôi. Bạn bè đã kể em nghe rất nhiều về anh.

— Anh dữ lắm phải không ?

— Không.

— Vậy lần này anh mời em về chơi Sài Gòn.

— Em cũng mong như thế. Nhưng không biết còn sống đến ngày ấy hay không. May anh hạ sát đại tá Tường kịp thời, nếu không em đã nguy tính mạng. Còn anh, tại sao anh lại biết kẻ giết Bằng Chính là em ?

— Chẳng có gì là khó hiểu. Sống chung với em nhiều ngày trên xe cam-nhông, anh nhận thấy em quen dùng tay trái. Con dao quắm được dùng hạ sát Bằng Chính có dấu bàn tay trái. Bàn tay thon

nhỏ chứng tỏ hung thủ là đàn bà. Anh đã lượm cán dao và lau sạch dấu vết.

Hoàng Hoa bá cổ chàng nững niu :

— Anh giỏi quá ! Nhưng nếu anh đoán được ai giết Nguyễn Trường em mới phục.

Văn Bình gõ ngón tay vào đầu nàng, giọng kẻ cả :

— Hừ, lấy thúng úp voi sao nổi ? Chính em đã bắn tên giết Nguyễn Trường, vì anh đã lục lợi ba-lô của em, và đã tìm thấy 10 mũi tên trong tủ giấu trong cái hộp nhỏ bằng thiếc.

Hoàng Hoa dấm thùm thụp vào lưng chàng :

— Anh gồm thật. Vậy mà em cứ tin chắc là đánh lừa được anh.

Bồng nàng nín bật, lắng tai nghe. Sương sớm bao phủ cảnh vật một màu trắng xóa nên chàng không phân biệt được gì, ngoại trừ những phiến đá hùng vĩ. Ở vùng đông, những đám mây đen bắt đầu pha màu sữa loãng.

Hoàng Hoa thì thầm :

— Đừng như có tiếng người đi trên lá. Anh nghe thấy không ?

Văn Bình xoa má nàng :

— Em lầm rồi. Chân người tất nhẹ hơn. Âm thanh nặng nề nên anh đoán là tuú dữ.

Sột soạt, sột soạt... Một con nai lớn chạy vụt qua chỗ hai người Hoàng Hoa phá lên cười ròn rã Văn Bình nặng mặt nàng lên. Trong cảnh rạng đông tranh tối, tranh sáng, Văn Bình không thể quên

được tia mắt sáng rực yên đương của nàng. Chàng cúi xuống hôn rất lâu vào đôi môi mở hé.

Một hồi tù và rúc lớn : Lệnh khởi hành.

Ông Hoàng rút túi ra cái kéo nhỏ xíu bằng vàng Ông cắt đầu điều xi-gà Ha van, rồi trịnh trọng châm lửa hút. Làn khói trắng xanh tỏa trên trần nhà. Ông tổng giám đốc sở Mật vụ ngồi yên hồi lâu trong ghế bành.

Cửa phòng xích mở, Nguyên Hương bước vào Nàng mặc áo dài trắng, dáng đi tha thướt. Bộ tóc chải theo kiểu mới bằng cao. Không ngoảnh mặt lại Ông Hoàng hỏi :

— Đã dịch xong mật điện của Z.65 chưa ?

Nguyên Hương đứng khựng lại, mặt đầy vẻ ngạc nhiên :

— Thưa, mới dịch xong. Tôi chưa trình lên tại sao ông lại biết là Z.65 báo cáo về ?

Ông Hoàng cười xòa :

— Tôi chờ tin từ mấy ngày nay.

Dứt lời, ông Hoàng cầm lấy mảnh giấy màu vàng. Bên trên là một bức điện ngắn :

Z. 65 kính gửi HH.

Tuân theo đúng chỉ thị Trung ương. Đã hộ tống Z.28 đến giáp giới Miên-Việt. Nội trong 48 giờ đồng hồ nữa sẽ tới mật khu R. Đúng như trung ương dự tính, đối phương đã khám phá ra chân tướng của

Z.28. Tôi đã loại trừ kịp thời mọi trở ngại. Đã tiếp xúc chính thức với Z.28. Yêu cầu trung ương gửi gấp mệnh lệnh mới.

Z.65

Ông Hoàng gạt tàn xi-gà vào cái đĩa đầy ắp màu thuốc lá. Ông hỏi giọng lơ đãng :

— Đã liên lạc với bên Khí Tượng chưa ?

Nguyên Hương đáp :

— Thưa rồi. Bên ấy cho biết thời tiết xấu song điện đài của ta ở vẫn có thể hoạt động được ở tọa độ 238.

Tọa độ 238 là nơi đoàn công-voa của Văn Bình đóng trại.

Ông Hoàng ngẩng đầu :

— Có sẵn bút chì chưa ? Gửi ngay bức điện này cho Z.65.

HH thân gửi Z.65. ở tọa độ 238.

«hãy ngưng hết liên lạc vô tuyến, tự đặt dưới sự điều khiển của Z.28, tới địa điểm OI hãy tìm cách trở về Sài Gòn «báo cáo»

H.H.

Nguyên Hương hí hoáy với mảnh giấy và cây bút nguyên tử. Dưới ánh đèn nê-ông, nàng đẹp đẽ ra. Làn vải nội hóa mỏng dính làm tăng giá trị của tấm thân tròn trĩnh, tràn đầy nhựa sống của nàng. Tuy là nhân viên chuyên nghiệp, nhiều lần cọ sát với tử thần, Nguyên Hương vẫn không che giấu được xúc động mỗi khi theo dõi công tác của Văn

Bình, Văn Bình là người nàng yêu tha thiết, tha thiết nhưng thâm lặng, vì hơn ai hết nàng đã biết là eo le nghề nghiệp không cho phép chàng kết bạn trăm năm với nàng.

Nguyên Hương giắt bút vào xác da đeo ở tay :

— Thưa, ông còn dặn gì thêm không ?

Ông Hoàng nghĩ ngợi một lát rồi nói :

— Xong xuôi, cô hãy thu xếp giấy má, hồ sơ quan trọng, cho vào những thùng thiếc mà tôi dặn chỗ đến. Gần sáng, sẽ có người tới mang ra an toàn khu.

Nguyên Hương nhìn ông Hoàng, ra vẻ sửng sốt:

— Ông sợ địch tấn công trụ sở ư ?

Ông Hoàng lắc đầu :

— Không. Tôi có cảm giác là ít ngày nữa sẽ có chuyện khác thường. Khi Văn Bình lọt vào mật khu R, thì ở Sài Gòn ta phải chuyển chuyển tổng hành doanh tới địa điểm bí mật. À, Lê Diệp về kịp không?

Nguyên Hương đáp :

— Thưa, Lê Diệp đã về gấp bằng trực thăng, và đang đợi ở ngoài.

Hai phút sau, Lê Diệp bước vào phòng giấy quen thuộc của ông tổng giám đốc Mật vụ, gọn gàng trong bộ quần áo sẫm, đội kết, dận ủng da cao gân đầu gối.

Ông Hoàng đứng dậy, giọng nghiêm nghị :

— Tình hình khẩn trương, anh biết chưa ?

Lê Diệp đáp :

SÓNG GIÓ TAM KIỆU

— Thưa biết,

— Anh chuẩn bị xe cộ xong chưa ?

— Thưa, rồi. 10 chiếc cam-nhông nguy trang thành xe vận tải sẽ tới đây đúng 4 giờ sáng. Sau 20 phút, đồ đạc và hồ sơ sẽ được xếp đầy đủ lên xe và chở đi. Tôi viện cơ trụ sở quá cũ, thiếu điều kiện an ninh, nên dọn đi để sửa chữa.

— Thôi được. Còn xe riêng của tôi ?

— Thưa, tôi đã cho sơn lại và đổi số.

— Cảm ơn anh đã săn sóc chu đáo cho tôi.

Khói xi-gà Ha-van dùn lên xanh um. Lê Diệp hỏi :

— Thưa, giờ nào ông đi ?

Ông Hoàng đáp :

— Có lẽ chỉ nội đêm mai. Dầu sao, ngày giờ tôi rời bỏ nơi này còn tùy thuộc vào sự thành công hay thất bại của Văn Bình trong mật khu R.

— Thưa, Văn Bình đến R chưa ?

— Sắp đến. Y K sẽ đến sau Văn Bình.

Lê Diệp nhìn ông Hoàng, dáng điệu bần khoản. Chàng định hỏi ông Hoàng xem Y K là ai, ông lại nín bặt. Nét mặt ông tổng giám đốc vừa cau lại. Hẳn ông đang nghĩ đến một vấn đề khó giải quyết.

Ông Hoàng quăng mẩu xi-gà - không biết là mẩu thứ mấy trong đêm ữa — vào đĩa đựng tàn đã trăn xuống bàn, hoen bần cả hồ sơ. Rồi ông nói, giọng sang sảng :

— Số phận của Sở và của toàn thể anh em sẽ lược quyết định trong vài ngày nữa. Bí mật này, tôi không cho ai biết, trừ anh và một số anh chị em thân tín. Kể ra thì tính mạng tôi đã bị đe dọa từ lâu, nhưng đây là vụ đe dọa lớn nhất. Anh đã rõ chưa ?

— Thưa rõ. Xin ông tin ở tôi.

Lê Diệp chào ông tổng giám đốc rồi ra ngoài. Ông Hoàng lặng lẽ rút mảnh da trừu ra lau cặp kiếng dày cộm, mắt mờ màng như nhà thợ đang tìm thi trư Chuông điện thoại reo lên nhẹ nhẹ ; ông Hoàng nhìn đồng hồ rồi áp máy vào tai :

— Đây là công ty kiến trúc Hoài Vinh.

— Tôi muốn hỏi ông Phạm đăng Vỹ, quản lý của công ty.

Ông Hoàng đáp :

— Chính tôi đây. Xin trình trung tướng : chậm lắm là 48 tiếng đồng hồ sẽ có kết quả.

Tiếng nói đồng dục của người quen chỉ huy ở đầu giây cất lên :

— Kế hoạch đã hoàn tất, chỉ còn chờ bản phúc trình của thiếu tướng nữa thôi.

Bảng khung, ông Hoàng gác ống nói. Ngoài đường, những chuyến xe thô mộc chở hàng từ ngoại ô vào Sài Gòn đã chuyển bánh rầm rầm. Ông Hoàng ấn nút, đèn trong phòng tắt phụt. Ông tổng giám đốc để nguyên quần áo—một bộ com lê cũ kỹ, sờn vai và tuột đường chỉ—ngồi mình xuống cái ghế

bành lỏng chỏng ở góc phòng. Ông ngủ thiếp lúc nào không biết.

Đoàn người qua ngọn đồi sim chưa kịp đứng lại để thưởng thức hương thơm và trái ngọt thì một tiếng hô nổi lên :

— Ai ?

Người đi đầu trả lời như thét :

— 742.

Một người mặc bà ba đen từ hố cá nhân bên đường nhảy vọt lên, tay lăm lăm khẩu tiêu liên sô viết. Hắn đội mũ sắt sơn xanh, giắt toàn lá.

Khi ấy, trời mới đúng ngọ. Ánh nắng xiên khoai chiếu xuống làm Văn Bình thắm mệt. Chàng uống một hơi cạn bi-dông nước. Đứng bên, Hoàng Hoa mỉm cười âu yếm. Từ lúc rời khu rừng bí mật dọc biên giới, nàng luôn luôn theo sát Văn Bình. Lắm lúc nàng nói chuyện huyền thiên, nhưng cũng nhiều lúc nàng nín lặng, nét mặt rầu rĩ như sắp phải giã biệt người thân không hy vọng gặp nữa.

Nụ cười trên môi Hoàng Hoa vụt tắt. Nàng nói nhỏ với chàng, giọng buồn rầu :

— Em sắp phải xa anh rồi,

— Em quen đường lối, sao không ở lại giúp anh xong việc chúng mình cùng về một thể ?

— Em rất muốn, nhưng ông Hoàng đã ra lệnh mình bạch, em không thể cưỡng lại.

Văn Bình đặt chân vào mặt khu của R lần thứ nhất. Đối với nhà quân sự thì mặt khu này không phải là địa điểm xa lạ. Song đối với Văn Bình thì lại hoàn toàn xa lạ. Chàng từng sống trong rừng rậm, quen với hùm beo, rắn rết, nhưng trong chuyến đi này chàng sẽ phải đối phó với những việc còn nguy hiểm gấp ngàn lần hùm beo, rắn rết nữa.

Hoàng Hoa hích cùi tay vào ngực chàng :

— Yêu cầu anh nhớ kỹ. Vào R bằng cách vượt biên giới có 3 đường, nhưng hiện ta đã kiểm soát được 2. Đoàn công-voa này đã dùng con đường thứ ba. Lẽ ra, bộ đội dù tấn công đường này song ông Hoàng đã can thiệp cho cuộc hành quân chậm lại 48 giờ. Em chúc anh được yên ổn trở lại Sài Gòn.

Văn Bình tát nhẹ vào má nàng :

— Em không ở lại đêm nay với anh được sao ?

Hoàng Hoa lắc đầu :

— Không được. Khoảng một giờ nữa, chúng mình sẽ đến một ngọn đồi trọc. Sau đồi là rừng lim. Rồi đến giãy núi trùng điệp. Bộ tư lệnh của R được giấu kín trong hầm đá. Đưa anh đến nơi rồi em đi liền.

Đoàn người đã tới một cánh đồng nhỏ, nằm gọn giữa những trái đồi lớn. Một tiểu đội du kích mặc đồ đều từ trong rừng hiện ra. Hai chân Văn Bình đã mỏi như. Chàng vốn có sức khỏe, song đây là lần đầu chàng phải đi bộ hàng trăm cây số trên những con đường khúc khuỷu giữa cánh hoang

vu và hiểm trở.

Đúng như Hoàng Hoa nói, lát sau đoàn công-voa đi ngang ngọn đồi đất đỏ. Từ phương tây, gió nóng thổi về từng hồi như muốn trút xuống mặt khu nhiệt độ bức bối của núi rừng Hạ-Lào. Văn Bình lấy tay áo lau mồ hôi nhễ nhại.

Chàng để ý nhìn chung quanh. Con mắt quan sát của chàng không thể nào lằm. Tuy từ phía vắng tanh, chàng vẫn nhận thấy những mô đất lớn, phía sau trí sùng. Qua một mô đất, chàng giả vờ trượt chân, dừng lại. Một nòng đại bác lộ ra ngoài.

Dưới chân đồi, cánh rừng lim chạy dài, tưởng như đến tận chân trời mới hết. Sau nửa giờ đi bộ Văn Bình đến một thạch động lớn. Đoàn công-voa hạ hành trang và khí giới xuống nghỉ. Văn Bình được dẫn tới một phiến đá thay bàn kê sát cửa động. Một du kích quân đứng dậy nghiêm chào :

— Kính chào đại tá. Mời đại tá theo tôi.

Nét mặt Hoàng Hoa đang tươi tỉnh đột nhiên chuyển sang tư lự. Văn Bình đoán nàng đang bị rợn về chàng. Thạch động càng đi càng rộng. Ánh nắng bên ngoài không vào lọt bên trong, người dẫn đường phải thấp đuốc. Đến khúc rẽ Văn Bình giật mình.

Đèn nê-ông thấp sáng trưng, đồ đạc trần thiết đầy đủ như căn phòng nhỏ, có cái bàn mộc và ba cái ghế. Chủ nhân là một thanh niên dong dỏng cao, trạc 40, má bên hữu có vết sẹo.

Hắn đứng dậy, chìa tay :

— Tôi là đại tá Vương Sinh. Trân trọng đón chào đồng chí.

Văn Bình ngồi xuống ghế. Chàng không ngạc nhiên khi thấy Vương Sinh đưa thuốc lá thơm và rượu mạnh ra mời.

Vương Sinh dăm dăm nhìn chàng. Văn Bình biết hắn là đối thủ đáng gờm, với luồng nhọn xuyên qua thân thể, như quang tuyến X.

— Đồng chí đi đường xa chắc mệt lắm ? Vương Sinh hỏi.

Văn Bình gật đầu. Tuy nhiên, chàng không đáp « có » hay « không ». Trong phút sơ kiến, chàng muốn hạ tiện lời nói, để rình phản ứng đối phương. Vương Sinh dành dề n châm thuốc cho Văn Bình :

— Đáng tiếc là đồng chí không ở lại đây lâu. Nợ đêm nay hoặc ngày mai đồng chí sẽ được gặp YK. Tôi còn đợi bản báo cáo giờ chót nữa trước khi quyết định địa điểm tiếp xúc.

Văn Bình không thay đổi nét mặt. Vương Sinh vừa nhắc đến YK một nhân vật vợ cùng quan trọng.

Vương Sinh đứng dậy :

— Đồng chí cần đi nghỉ một lát. Tối nay sẽ có hội nghị.

Văn Bình lặng lẽ theo Vương Sinh ra ngoài. Hắn dẫn chàng bằng lối riêng ra khỏi thạch động. Văn Bình không bỏ sót chi tiết nào. Đôi mắt chàng

như máy ảnh thu hết vào trong trí nhớ bản đồ thạch động.

Ra đến ngoài, gió mát từ khu rừng phía trước thổi lại, Văn Bình phồng ngực thở. Vương Sinh nói :

— Ở đây có khi hàng tuần lễ chúng tôi phải làm việc trong hầm núi. Nhớ những ngày ở Hà nội quá !

Văn Bình lặng thinh. Vương Sinh nói giọng trợ trệ của người sinh trưởng ở Miền Trung. Nếu vậy hắn nh - hành phố Hà nội sao được ? Trong một phút, Văn Bình chợt dạ.

Bỗng mũi chàng ngửi thoảng một mùi hương lạ. Đây không phải là hương hoa rừng. Mà là hương nước hoa đắt tiền. Là kẻ sành nước hoa, Văn Bình chỉ cần ngửi qua là biết. Chàng sửng sốt vì đây phải là loại nước cốt hàng trăm đô-la một ve nhỏ. Chỉ vẩy vào tóc một giọt là hàng tuần vẫn thơm ngào ngạt.

Vương Sinh ngáy người. Văn Bình nhìn thấy mạch máu dưới cằm hắn căng lên. Chàng cười thầm, khi bước chân vào R chàng định nhìn chỉ gặp toàn du kích lăm lè, sẵn sàng nhả ra những viên đạn thép.

Ngờ đâu chàng lại gặp đàn bà,

Phải, đàn bà.

Một người đàn bà tuyệt đẹp.

Tiểu Phi từ sau một bụi rậm đầy hoa tím thoăn thoắt bước tới, Vương Sinh há miệng, định nói,

song Tiểu Phi đã chào trước :

— Anh đi đâu đấy ?

Văn Bình nắm chặt bàn tay để khỏi lộ cảm xúc, Da nàng trắng nõn đứng cạnh những bông hoa đỏ như lê đơn, lại trắng hẳn lên. Miệng nàng cười lại tươi hơn hoa nở với đôi môi trái tim, và hàm răng đều đặn. Những điều làm chàng ngáy ngất là nét lá lơi và quyến rũ phảng phất trong nụ cười của nàng.

Văn Bình nghiêng đầu chào. Nàng cũng đi một giây. Sự kinh ngạc của nàng không lọt qua khỏi tài nhận xét tinh tế của Văn Bình. Chàng tự giới thiệu :

— Tôi là đại tá Tùng Liêm.

Tiểu Phi nói :

— Hân hạnh được biết đại tá. Nghe nói đại tá mới ở ngoài ấy vào. Tên em xấu lắm, đại tá đừng hỏi làm gì.

Vương Sinh xen vào :

— Trời ơi, tên như vậy mà còn kêu xấu nữa ư ?

Tiểu Phi, giọng nũng nịu :

— Bắt đền anh Vương Sinh, tại sao anh lại chỉ trích em trước mặt người lạ ?

Vương Sinh hỏi, cặp mắt sáng rực thêm muốn :

— Ủ thì đền. Nhưng Tiểu Phi muốn đền gì nào ?

Văn Bình reo lên :

— Ô cô có cái tên đẹp quá ! Tiểu Phi ? Nghe như tên giai nhân của thời xưa . . .

Tiểu Phi mỉm cười :

— Đại tá nói êm tai như nhà thơ. Tiếc là trong chốn thâm sơn cùng cốc này không ai có thời giờ mà làm thơ. Đại tá thích thơ Đường không ?

Văn Bình nhún vai :

— Vâng, nhưng thỉnh thoảng mới ngâm nga.

Tiểu Phi cất giọng ngâm thơ sang sảng :

— *Khue trung thiếu phụ bất tri sầu . . .*

Văn Bình sửng sờ như bị đánh átêmi vào đỉnh đầu. Vốn là người hết sức bình tĩnh sau bao nhiêu năm vào sinh, ra tử mà chàng bỗng thấy bủn rủn chân tay. Đời gian điệp dĩ nhiên có nhiều chuyện bất ngờ, song chuyện bất ngờ này lại bất ngờ đến mức không ai có thể dự tính,

Tiểu Phi cười chum chim :

— Đại tá Tùng Liêm không thích bài thơ ấy phải không ? Thời đề em ngâm thơ ngũ ngôn. Nào...

Thanh sơn hoành bắc quách

Bạch thủy nhiều đông thành . . .

Thử địa nhất vi biệt

Cố bônạ vạn lý chinh.

Văn Bình đã nghe bài thơ cổ đầy tình cảm này từ hồi đề chỏm trong ngôi nhà trầm lặng giữa khu vườn ngáo ngạt hoa thơm, bên giờ g sông xanh mát. Đó là bài thơ thuật lại buổi ly biệt giữa những kẻ bèn bồng.

Nhưng bốn câu thơ đa tình này đã đến với chàng giữa lúc chàng không ngờ nhất. Giọng ngâm

của Tiểu Phi thánh thốt bên tai :

Thanh sơn hoành bắc quát.

Bạch thủy nhiều đông thành . . .

Hai câu đường thi ấy có ý nghĩa vô cùng đặc biệt đối với chàng. Mím cười, chàng nói :

— Cô ngâm thơ hay ghê! Giá có ấm trà tàu, ánh trăng thanh và con thuyền nhỏ thì hạnh phúc biết bao !

Tiểu Phi cười rộ :

— Đại tá đúng là nhà thơ. Đại tá ngâm thơ cho em nghe đi ?

Không đợi Tiểu Phi giục lần thứ hai, Văn Bình cất giọng sang sảng :

Ti. h nhân dĩ thừa Hoàng hạc khứ

Thử địa không dư Hoàng hạc lâu . . .

Vương Sinh cất ngang :

— Mời đại tá về nghỉ.

Tiểu Phi giọng trách móc :

— Vậy thì thôi, em đi nhé.

Nàng thoăn thoắt khuất sau lùm cây cao. Văn Bình ngó theo, trong dạ bồi hồi. Vương Sinh cười gượng gạo :

— Cô ấy đã lớn mà tính tình vẫn trẻ con thế nào ấy. Hễ gặp ai là bắt xướng họa. Thật mất thời giờ. Nhiều khi nói chuyện với Tiểu Phi, tôi quên hẳn rằng cách mặt khu một trăm thước máy bay bỏ bom và đại liên nổ ròn cả ngay.

Hai người bước qua một giòng suối lớn. Vương

Sinh nói :

— Đây là suối Krê. Nước suối rất mát. Làm việc cả ngày mệt nhọc nhảy xuống tắm là -hỏe lại ngay.

Đi bộ một quãng nữa Văn Bình đến một khoảng đất bằng phẳng có nhiều nhà sàn mới cất. Vương Sinh mời chàng treo thang tre lên căn nhà đầu giã ọp ọp.

Nhà sàn gồm 2 gian, ngăn vách nửa, trổ cửa sổ lớn nhìn về hướng đông. Gió rừng thổi ngợp hương hoa nhẹ nhẹ. Vương Sinh chỉ giường tre :

— Mời đại tá. Cần vụ sẽ mang đồ ăn, thức uống tới. Thôi, xin chào đại tá.

Vương Sinh quay xuống thang. Văn Bình ti tay vào cửa sổ phóng tầm mắt ra ngoài. Trước mặt chàng là cánh rừng bát ngát. Sau rừng là núi. Bên hữu cũng rừng. Bên tả cũng rừng. Thở dài, Văn Bình móc túi lấy thuốc lá. Còn điều cuối cùng thì diêm lại hết.

Chàng nằm dài trên giường tre, băng khuâng liên tưởng đến Hoàng Hoa.

Hoàng hôn đỏ xuống từ từ. Hoàng Hoa buộc chặt ba lò quần áo, định khoác lên vai thì cửa xích mở, một người đàn ông râu ria xồm xoàm chứng tỏ hàng tuần không cạo, bước vào. Thấy nàng sửa soạn hành trang hẳn hỏi :

— Cô đi đâu ?

Hoàng Hoa ngẩng đầu, ngạc nhiên :

— Theo lệnh, tôi phải về ngay. Một đơn vị đang chờ tôi gần Cảnh đồng Chum.

— Cô xin phép thiếu tướng chưa ?

— Rồi.

Người lạ đưa Hoàng Hoa coi một tờ giấy đóng dấu son đỏ chóc :

— Lạ nhỉ. Chính thiếu tướng ra lệnh cho tôi mời cô đến văn phòng.

Hoàng Hoa giật mình. Nàng giả vờ đặt ba lô xuống để khỏi lộ vẻ bối rối. Nàng linh tinh chuyện bắt tròng sắp xảy ra. Hoạt động nhệ trùng đã lâu, Hoàng Hoa đóng trò thật khéo, không để lại chi tiết hở hênh. Nhưng biết đâu ?

Nghĩ đến lúc bị lộ chân tướng, nàng lạnh xương sống. Lăn lộn trong nghề gián điệp, nàng không lạ gì hình phạt thường được giành cho nhân viên hàng hai. Bị bắt, nàng đừng hòng được ăn đạn vào gáy, hoặc tim. Trước đó nàng sẽ bị tra tấn dã man.

Hoàng Hoa không sợ chết. Hơn một lần, nàng sa vào cảnh hiểm nghèo, song nhờ đặc tài, nhờ may mắn nàng đều thoát chết. Lần này, nàng bỗng yêu đời tha thiết. Nàng không muốn chết, mặc dầu trong tuổi thanh xuân nổi trôi nàng chỉ mong được chết để khỏi trả nợ đời. Xuất thân trong một gia đình thiếu sự hòa thuận, mẹ cha mỗi người một gã, nàng bị xô đẩy vào gió bụi. Sau bao nhiêu năm lưu

lạc, nàng đã trui luyện được trái tim li lợm sau vô ngoài giàu tình cảm trót át.

Quanh co hồi lâu Hoàng Hoa mới đến văn phòng tư lệnh Trần Sâm Đổ là một thạch động nằm khuất trong lòng núi, phía ngoài có những tảng đá lớn thay tường và cửa. Bên trong, đèn thấp sáng chùng.

Thiếu tướng Trần Sâm trạc 45, người gầy, cao, xương lưỡng quyền và xương yết hầu nhọn hoắt biểu hiệu tâm tính gian ác và hiểm độc, chưa kể nước da chì, đôi mắt sếch dưới làn lông mày thưa thớt, và khuôn mặt choắt như hai ngón tay treó.

Cái chậu xanh lớn được dùng gạt tàn đã ngồn ngang màu thuốc còn cháy nghi ngút. Trần Sâm hút thuốc lá liên miên, hết điếu này đến điếu khác, làm dầu ngón tay và hàm răng khắp khềnh vàng ệch. Tuy nhiên, Trần Sâm lại khỏe mạnh khác thường. Phía sau bộ mã ốm yếu này đã ẩn núp một sức lực ghê gớm.

Trần Sâm không rời mắt khỏi tập hồ sơ khi nghe tiếng Hoàng Hoa xô cửa.

Hắn không cần để ý vì biết khách là Hoàng Hoa. Từ cửa thạch động vào văn phòng có ba vọng gác và một hệ thống canh phòng vô cùng cẩn mật. Phải xuất trình giấy phép riêng mới vào được văn phòng thiếu tướng tư lệnh. Trần Sâm có thói khinh người. Hoàng Hoa chỉ là nhân viên giao liên cấp dưới nên hắn không tiếp đón nồng hậu là chuyện dĩ nhiên.